

UZASADNIENIE

W sprzeciwie od orzeczenia (...) Kolegium Odwoławczego z dnia 31 maja 2017 r. sygn. akt (...), złożonym w dniu 11 lipca 2017 roku, powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w Ł. wniosła

o ustalenie, że obowiązująca stawka opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej jako działka ewidencyjna w obrębie (...), o powierzchni 15.096 m⁽²⁾, dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw (...) wynosi 1 % oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wnioskodawca zakwestionował skuteczność dokonanego wypowiedzenia, wskazując, na brak podstaw faktycznych i prawnych umożliwiających zmianę stawki procentowej opłaty rocznej, albowiem nie nastąpiła trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości na przestrzeni lat, a nieruchomość jest wykorzystywana na cele, na jakie została oddana zgodnie z umową zawartą między stronami. Podkreślono, iż zgodnie z ww. umową, nieruchomość miała być oddana w użytkowanie wieczyste na warunkach wcześniej ustalonych w prawomocnej decyzji stosownego organu, zgodnie z którą, teren ten był niezbędny pod budowę bazy remontowo – konserwacyjnej, co wprost zostało w niej wskazane. Spółdzielnia zobowiązana była zabudować nieruchomość zgodnie z zatwierdzonym planem - miała tam istnieć wskazana baza. Podniesiono, iż w roku wypowiedzenia – 2016 – nie nastąpiła żadna zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, w rozumieniu art. 73 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Uzasadniając zastępujący pozew wniosek o ustalenie, że aktualizacja stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego polegająca na podwyższeniu stawki do 3% jest nieuzasadniona i ustalenie, że obowiązującą jest stawka opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wynosząca 1%, użytkownik wieczysty gruntu zarzucił, iż właściciel gruntu naruszył:

art. 73 ust. 1 i 2 i art. 78 ust. 3 w zw. z art. 221 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 roku poprzez błędną wykładnię

i przyjęcie, iż może dojść do zmiany wysokości procentowej stawki opłaty za użytkowanie wieczyste w sytuacji, gdy:

- nie doszło do trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości w powiązaniu z celem przeznaczenia nieruchomości określonym w umowie,
- określenia celu przeznaczenia nieruchomości poprzez sposób korzystania, a nie powołania się na cel przeznaczenia nieruchomości wskazany w umowie;

art. 77 ust. 1 ww. ustawy poprzez przyjęcie, iż możliwa jest zmiana – aktualizacja wysokości opłaty rocznej częściej niż raz na 3 lata;

zasady pogłębiania zaufania obywateli zawartej w art. 8 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1

i art. 80 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez nie zebranie materiału dowodowego i nie zbadanie istoty sprawy: nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność sposobu korzystania z przedmiotowej nieruchomości, celu na jaki nieruchomość została oddana, ewentualnych trwałych zmian sposobu korzystania w kontekście celu pierwotnego jej przeznaczenia.

(sprzeciw k. 4-9, zastępujący pozew wniosek k. 21-26)

W odpowiedzi na żądania strony powodowej, pozwane Miasto Ł. wniosło

o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż nieruchomość nie jest użytkowana na cele mieszkaniowe, jakie określono pomiędzy stronami, toteż wypowiedzenie wysokości stawki było skuteczne.

(odpowiedź na pozew k. 198 - 199)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Miasto Ł. jest właścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) w obrębie (...), o powierzchni 15096 m² dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

(okoliczności bezsporne)

Na mocy aktu notarialnego Repertorium(...) z dnia 30 stycznia 1985 roku, Dziennik KW nr (...) roku, Skarb Państwa – Zastępca Kierownika Wydziału(...) wspólnego dla wszystkich dzielnic m. Ł. przy Urzędzie (...), oddał (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., na mocy decyzji nr (...) wydanej przez Naczelnika Dzielnic Ł. z dnia 14 marca 1984, grunty położone w Ł. przy ul. (...), dzielnicy P. o obszarze 1 hektar 63 ary i 64 m⁽²⁾, składającej się z działek oznaczonych na mapie nr (...), dla której Państwowe Biuro Notarialne w Ł. – Skarb Państwa prowadzi księgę wieczystą Kw (...), w użytkowanie wieczyste trwające 99 lat. Zgodnie z ust. 3 ww. decyzji, grunty winny być wykorzystane pod budownictwo mieszkaniowe. Obecnie działki te objęte są księgą wieczystą o oznaczeniu (...). Opłata za użytkowanie wieczyste ww. gruntów, do chwili wypowiedzenia zawsze była określana kwotowo, nigdy nie została określona stawka opłaty.

(akt notarialny – k. 96-97v.; decyzja nr (...)- k 85-87; treść księgi wieczystej - k. 89-93; mapa – k. 118; uzupełniające zeznania występującej w imieniu strony powodowej prezes zarządu E. S. – k. 232v. e-protokół 00:05:03 i 00:07:46)

Na rzeczonych działkach gruntu obecnie znajdują się tereny przemysłowe.

Są tam umiejscowione budynki gospodarcze, biurowe i magazynowo – usługowe. Na terenie działek przechowywane są materiały budowlane, kosiarki, traktor, pojemniki na śmieci, mieści się tam siedziba konserwatorów. Tereny nie są wykorzystywane jedynie na potrzeby spółdzielni – część budynków jest podnajmowana i wykorzystywana w sposób zależny od profilu przedsiębiorców, są tam także miejsca postojowe. W ten sposób spółdzielnia pozyskiwała także środki finansowe. Na terenie tych działek nigdy nie znajdował się żaden lokal mieszkalny.

(treść księgi wieczystej - k. 89-93, wydruk zdjęcia budynku z googlemaps – k. 162, treść KW – k. 201; zeznania występującej w imieniu strony powodowej prezes zarządu E. S. – k. 214v.-215 e-protokół 00:22:39-00:29:44 i k. 232v. e-protokół 00:05:03)

Pismem z dnia 15 grudnia 2016 roku (opatrzonego sygn. (...)) Prezydent Miasta Ł. dokonał wypowiedzenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...) oznaczonej jako działki ewidencyjne nr (...)

w obrębie (...), o powierzchni 15.096 m⁽²⁾ uregulowanej w Kw (...), stanowiącej własność Miasta Ł., będącej w użytkowaniu wieczystym Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., ustalając 3 % stawkę opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego tej nieruchomości, obowiązującą od 2017 r.

W uzasadnieniu, powołując się na przepis 73 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami wskazano, iż działki nr (...) przy ul. (...), zostały oddane w użytkowanie wieczyste na cele mieszkaniowe razem z sąsiadującymi gruntami, co uzasadniało przyjęcie 1 % stawki opłaty rocznej z tego tytułu. Natomiast obecnie działki nr (...) stanowią samodzielną nieruchomość i zabudowane są w części budynkiem biurowym oraz budynkami magazynowo-usługowymi, nie mają więc przeznaczenia mieszkalnego. Dlatego, stosownie do art. 72 ust. 3 pkt 5 wymienionej ustawy występują przesłanki do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania

wieczystego działki nr (...) z 1% na 3. Wartość gruntu będąca podstawą wyliczenia obowiązującej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste wyniosła 4.665.000 zł. Wypowiedzenie doręczono Spółdzielni w dniu 15 grudnia 2016 roku.

(wypowiedzenie wraz z pieczęcią wpływu do spółdzielni - k.20-20v.)

Spółdzielnia mieszkaniowa nie zaakceptowała wzrostu opłaty. W dniu 12 stycznia 2016 roku wniosła o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości dokonana wypowiedzeniem Prezydenta Miasta Ł. z dn. 15.12.2016 r., nr (...) polegająca na podwyższeniu stawki do 3% jest nieuzasadniona i ustalenie, że obowiązującą jest stawka opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wynosząca 1 %.

(wniosek zastępujący pozew - k. 21-26)

Orzeczeniem z dnia 31 maja 2017 r. sygn. (...) (...) Kolegium Odwoławcze oddaliło wniosek użytkownika wieczystego gruntu.

W uzasadnieniu podano, iż na niniejszej działce, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), znajduje się budynek spółdzielni, gdzie są lokale niemieszkalne. Nie można zatem uznać, że nieruchomość zabudowana wskazanym przez wnioskodawcę budynkiem realizuje szeroko rozumiane cele mieszkaniowe.

(orzeczenie (...) Kolegium Odwoławczego - k. 12-13v., protokoły rozpraw przed SKO – k. 14-17v.)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, z dokumentów oraz zeznań strony powodowej, które nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał niesporny.

Oś sporu stanowiła prawna interpretacja przytoczonych faktów.

W powyższym stanie faktycznym Sąd zważył,
co następuje:

Wbrew stanowisku stron, podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 221 ust. 2, a nie art. 73 ust. 2, ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. (tj. z dnia 14 grudnia 2017 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 121).

W tym zakresie Sąd Okręgowy nie podziela poglądów wyrażonych w załączonych orzeczeniach dotyczących innych nieruchomości spółdzielni.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lutego 2009 r., sygn. akt

II CSK 268/08: „Ustalenie wysokości stawki procentowej, jeśli nie dokonano tego przy oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste odbywa się, zgodnie z art. 221 ust. 2 u.g.n., przy zastosowaniu trybu postępowania określonego w art. 78-81 u.g.n.” Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Stawka procentowa dla przedmiotowej nieruchomości nigdy nie została ustalona. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest to, że poprzednio obowiązująca ustawa z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (t.j. Dz. U. z 1991 r., Nr 30, poz. 127 ze zm.) nie przewidywała wymogu określania celu oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Tymczasem „Aktualizacja mogłaby mieć miejsce, gdyby wcześniej doszło do ustalenia opłaty przez uprawniony podmiot,

a bezsporne było, że pozwany tego nie dokonał. Faktyczne wnoszenie opłat przez powodów nie może być utożsamiane z decyzją właściciela nieruchomości.”

(jak wywiódł Sąd Najwyższy we wskazanym wyroku).

W tym samym orzeczeniu podkreślono, w odniesieniu do cywilnoprawnego charakteru opłaty, że żądanie objęte powództwem w takim wypadku winno być potraktowane jako powództwo o ustalenie rozmiarów zobowiązań stron stosunku prawnego, a spór o takim charakterze jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c., dla której przewidziana została droga postępowania cywilnego przed sądem powszechnym (art. 2 § 1 k.p.c.) i należy ją rozpoznać według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Z powyższego wynika, że w odniesieniu do prawa użytkowania wieczystego, które powstało przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.

o gospodarce nieruchomościami (1 stycznia 1998 r.), bez określenia omówionych wymogów, przewidziany został w art. 221 ust. 2 obowiązek określenia stawki procentowej opłaty rocznej i celu wynikającego ze sposobu korzystania z nieruchomości.

Nie podlega więc badaniu w niniejszej sprawie przesłanka przewidziana w art. 73 ust. 2 ustawy, dotycząca zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, a sam sposób korzystania z niej w rozumieniu art. 72 ustawy, który określa stawki opłat.

W art. 72 ust. 3 przepisu przewidziano stawkę 1 % w pkt 4 w odniesieniu do nieruchomości gruntowych oddanych na:

1. cele mieszkaniowe,
2. realizację urządzeń infrastruktury technicznej
3. realizację urządzeń innych celów publicznych
4. działalność sportową.

Sposób korzystania z nieruchomości pozostawał w niniejszej sprawie niesporny; nieruchomość zabudowana jest budynkami o charakterze gospodarczym, magazynowym, przemysłowym, mieszczą się tam garaże, w części wykorzystywana jest na cele zarobkowe (najem pomieszczeń). Prawna interpretacja nie pozwala zakwalifikować jej przeznaczenia jako mieszczącego w jednym z czterech wskazanych powyżej celów.

Nie jest to cel mieszkaniowy w rozumieniu omawianej ustawy.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r.

w sprawie Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (Dz.U. Nr 112, poz. 1316 ze zm.) budynek uważany jest za mieszkalny, gdy przynajmniej połowa jego całkowitej powierzchni jest wykorzystywana na cele mieszkaniowe. Także charakter podziemnego garażu (czy stanowi odrębną nieruchomość lokalową, czy też tylko pomieszczenie przynależne do lokalu mieszkalnego) może mieć znaczenie dla porównania planowanej powierzchni lokali mieszkalnych i użytkowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt V CSK 535/14).

Jak wywodzi się w judykaturze, cele użytkowe zmieniają kwalifikację nieruchomości nawet wówczas, gdy choć w części zachowany jest cel mieszkalny. W wyroku z dnia

19 maja 2010 r., sygn. akt I CSK 591/09 Sąd Najwyższy wskazał, że decydujące znaczenie w tym zakresie będzie miał stosunek powierzchni lokali mieszkalnych do użytkowych (miejsc parkingowych).

Należy także odwołać się do orzecznictwa aktualnego w chwili oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste powodowej spółdzielni.

W wyroku z dnia 20 czerwca 2001 r., sygn. akt I CKN 341/00, Sąd Najwyższy podkreślił: „Hipoteza art. 40 ust. 1 ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (t.j. Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) obejmuje tylko budynki zabudowane domami mieszkalnymi”. Cytowana teza odnosi się do stanu faktycznego, w którym rozważano przeznaczenie gruntu pod budownictwo mieszkaniowo - użytkowe lub zabudowanego budynkiem mieszkalno – użytkowym. Odwołując się do metod wykładni wywiedziono, iż z treści ówczesnego art. 40

ust. 3 poprzedniej ustawy wynika, że 3 % stawka ceny gruntu dla wymiaru opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest zasadą, a ustanowiona w ustępie 1 tego przepisu 1 % stawka ceny gruntu stanowi wyjątek, który nie może być interpretowany rozszerzająco: „Ustawodawca rozróżniając wysokość opłaty kierował się, jak wynika z treści przepisu, funkcją oddawaną w użytkowanie wieczyste nieruchomości, to jest możliwością jej wykorzystania dla potrzeb gospodarczych. Skoro zatem budynek jest także przeznaczony na cele użytkowe, to nie jest objęty hipoteką art. 40 ust. 1 GospGruntU, który obejmuje tylko budynki zabudowane domami mieszkalnymi.”

Z tych względów, w ocenie Sądu nie można mówić o celu mieszkaniowym przedmiotowej nieruchomości.

W sprawie nie mamy także do czynienia z realizacją urządzeń infrastruktury technicznej.

Wbrew treści jednego z powołanych przez stronę powodową orzeczeń, pojęcie infrastruktury nie podlega dowolnej interpretacji. Zostało ono dookreślone w art. 143 ust. 2 ustawy; przez infrastrukturę techniczną rozumie się drogi oraz wybudowane pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewody lub urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, ciepłownicze, elektryczne, gazowe i telekomunikacyjne.

W wyroku z dnia 16 marca 2005 r., sygn. akt II CK 522/04 Sąd Najwyższy wskazywał: „na podstawie art. 143 ust. 2 GospNierU, który definiuje pojęcie "budowy urządzeń infrastruktury technicznej", do urządzeń tych zaliczają się poza drogami także podziemne, naziemne lub nadziemne przewody lub urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, ciepłownicze, elektryczne, gazowe i telekomunikacyjne.”

Zatem również ta przesłanka nie została spełniona przez przedmiotową nieruchomość (przynajmniej nie w zasadniczym zakresie).

W ocenie Sądu przedmiotowa nieruchomość nie jest także przeznaczona na realizację urządzeń innych celów publicznych.

Pojęcie celów publicznych zostało zdefiniowane w art. 6 ustawy. W jednym z zaprezentowanych przez stronę powodową orzeczeń Sąd wywiódł w odwołaniu do pkt 10 przepisu, że w przypadku spółdzielni mamy do czynienia z innymi celami publicznymi określonymi w ustawie dotyczącej spółdzielni mieszkaniowych z uwagi na charakter tej instytucji.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie podziela tego poglądu. Jak bowiem wywodzi się w ugruntowanym orzecznictwie, określenie przez ustawodawcę celu publicznego w innych ustawach, stosownie do treści art. 6 ust. 10 ustawy o gospodarce nieruchomościami, uprawniającego jednocześnie do przyjęcia preferencyjnej 1% stawki opłaty od użytkowania wieczystego, powinno być wyraźne, konkretyzujące w sposób precyzyjny objęty nim przedmiot. Przepis ten, odsyłając do innych celów publicznych, ogranicza się do celów określonych w odrębnych ustawach wprost jako publiczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 1097/12): „według stanowiska judykatury o celach publicznych określonych w odrębnych ustawach można mówić wyłącznie w przypadku, gdy ustawa określony cel nazywa *expressis verbis* publicznym. Z powyższego wynika zatem, iż celu publicznego nie można domniemywać, czy też określać w drodze wykładni, gdyż jego kwalifikacja należy wyłącznie do ustawodawcy”.

W orzecznictwie zwraca się uwagę, iż pojęcie celu publicznego należy ujmować restrykcyjnie w oderwaniu od jego potocznego lub też ogólnego znaczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17.07.2003 r., sygn. akt II CZP 46/03, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2009 r., sygn. akt III CZP 78/09).

W wyroku z dnia 16 marca 2005 r., sygn. akt II CK 522/04 Sąd Najwyższy podkreślił: „ Ustalony w nim [w art. 6 ustawy] katalog celów publicznych ma charakter zamknięty w tym sensie, że wymienione w jego pkt 10 inne cele, to tylko cele określone w innych ustawach jako publiczne. Oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste na cel publiczny, z którym związana jest 1% stawka opłaty rocznej, oznacza więc oddanie jej na cele wymienione w art. 72 ust. 3 lub któryś z celów wymiennych w art. 6 pkt 1-9 GospNierU, albo cel określony jako publiczny w innej ustawie”.

Tak samo cele publiczne rozumiane są w dorobku orzecznictwa sądów administracyjnych (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt II SA/Ol 1054/13, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Bk 794/12, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 5 maja 2017 r., sygn. akt II SA/Rz 1758/16).

W odwołaniu do powyższych rozważań należy podkreślić, że ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych z dnia 15 grudnia 2000 r. tj. z dnia 7 sierpnia 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1222) nie wskazuje, aby którykolwiek z celów realizowanych przez spółdzielnie mieszkaniowe realizował cele publiczne.

Na nieruchomości nie jest również prowadzona żadna działalność sportowa.

Z tych względów brak było przesłanek zastosowania art. 72 ust. 3 pkt 4 ustawy do określenia stawki właściwej dla przedmiotowej nieruchomości. Zastosowanie znajduje stawka przewidziana dla nieruchomości o charakterze użytkowym – 3 %, wynikająca z pkt 5 powołanego przepisu.

Na marginesie należy zauważyć, że w orzecznictwie tak definiowane są stawki dla podobnych nieruchomości o charakterze użytkowym, garaży, czy miejsc parkingowych z wyraźnym odróżnieniem ich funkcji od celów mieszkaniowych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.11.2012 r., sygn. akt III CZP 62/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt V CSK 535/14, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt III CZP 53/15, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt II CSK 798/16).

Nie mógł odnieść również skutku zarzut powodowej spółdzielni, iż decyzja organu naruszyła art. 77 ust. 1 ustawy poprzez dokonanie aktualizacji wysokości opłaty rocznej naruszając częstotliwość 3 lat. W tym zakresie należy odnieść się do zgodnych poglądów doktryny dotyczących instytucji aktualizacji. Podkreśla się bowiem, że zmiana stawki procentowej i aktualizacja wysokości opłaty to dwie różne czynności, które nie powinny być mylone i łączone (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.05. 2008, sygn. akt V CSK 569/07, orzeczenie SKO z dnia 23.06.2004, sygn. akt 4114/24/04). Przepis natomiast wprost stanowi o aktualizacji opłaty.

Ponadto, w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia ani z aktualizacją opłaty ani zmianą stawki procentowej. Jak wywiedziono bowiem powyżej, jest to ustalenie stawki procentowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2009 r., sygn. akt II CSK 268/08).

Z tych względów, orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowił art. 98 k.p.c., statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Stroba powodowa nie ostała się ze swoim roszczeniem, dlatego zobowiązana została do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez gminę w wysokości 5.400 zł.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.